

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R.P. Richardi Lyncei ... Vniversa Philosophia Scholastica

Complectens Dialecticam, siue Scientiam de Veritate, in decem libros
distributam

Lynch, Richard

Lvgdvni, 1654

III. Quod sit definitum in definitione generis?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95210](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95210)

sequuntur: denique quod Fonseca, & Louanienſes alia prædicabilia innominata prorsus diſtincta ab iis, quæ Porphyrius enumerauit, admittant.

CAPVT III.

Quod sit definitum in definitione generis.

28 **H**Æc quæſtio generi cum reliquis prædicabilibus communis eſt, cæterum tract. præced. diſcutere eam noluimus, propterea quod hic magis ſe prodat eius difficultas, quam in prædicabili in communi: præterquam etiam, quod hic ſolet à peritiſque tractari. Dico ergo primo. Prima intentio, ſecundum ſe præciſe, non eſt definitum in definitione generis: tum, quia prima intentio animal v. g. ſecundum ſe, & præciſo, ac circumſcripto intellectus actu, non eſt prædicabile de pluribus differentiſque ſpecie in eo, quod quid, ſicut paries ſine candore nequit album quippiam eſſe: tum etiam, quia aliàs definitio generis eſſet non eſſentialis, ſed accidentaria definito: quid enim, animali v. g. magis accidit, quam prædicari de pluribus, &c. aut genereitati ſubiici? Neque verò ullum reperiò, cui hæc aſſertio diſpliceat.

29 Dico ſecundò. Secunda intentio, ſeu genereitas, præciſe, ſeu ſecundum ſe, non eſt definitum huius definitionis. Quæ aſſertio, tametiſi ſit contra Scotum Caietanum, Anglicum, Sotum, Sarnarum, Antonium Andream, Mauritiũ, Rodonophum, Burlæum, eſt tamen ſatis communis, & in hunc modum poteſt efficaciter probari. Definitum eius definitionis, eſt id, quod prædicatur de pluribus, &c. At genereitas non eſt id, quod ita prædicatur, cum ſit quidam actus ſingularis: ergo ſola genereitas eius definitionis definitum non eſt. Maior eſt perſpicua; aliàs definitum in definitione hominis non erit, id, quod eſt animal rationale. Minor probatur, quia ſola prima intentio, ſcilicet animal, eſt id, quod prædicatur de pluribus differentiſque ſpecie in quid; beluiſ nimirum, & hominibus: genereitas enim, vt proximè dictum, eſt quædam ſingularis cognitio: quamuis autem, ſi de illa in communi ſermo ſit, de hac, & illa genereitate ſpecie diſtinctis in quid prædicetur, id tamen habet, non vt eſt genereitas, prout modo eam ſumimus, ſed prout alteri actu ſubiaceret, & genus eſt, quo ſenſu eam neutiquam uſurpamus. Et quidem, eſto vna ſpecie aut numero genereitas poſſibilis foret, adhuc definitio generis vera eſſet, & tamen ſola genereitas tunc eſſe non poſſet definitum eius definitionis, vt erit intuitu conſpicuum.

30 Reſpondet primò Burlæus, ſolam genereitatem definiri, ei tamen non conuenire definitionem, ſed primæ intentioni, quam illa abſtrahit. Cæterum hæc ſolutio, & ex dictis haud ægre poteſt impugnari, & Ariſtoteſi ſecundo poſt. text. 2. apertè repugnat, nec non etiam identitati illi, quam in cæteris definitionibus cum ſuis definitis omnes agnoſcimus: quocirca eam chimæricam, & commentitiã Soncinas, & Amicus merito indicant.

31 Reſpondet ſecundò Caietanus, & cum eo neotericorum pars bona; definitionem generis efficere ſenſum formalem, & perinde eſſe genus, id eſſe, quod prædicatur de pluribus differentiſque ſpecie in quid, ac eſſe iplum prædicari, ſiue quo aliquid ita

prædicatur: quo quidem ſenſu ſoli ſecundæ intentioni conuenit. Verùm hæc ſolutio, & verbis definitionis maniſeſtè repugnat, quæ non *quo*, ſed *quod* prædicatur exprimunt, & menti definiētis, qui in ſua Ilagoge animal exemplum præſentis definitionis adhibet, cui ſanè definitio competere nequit, ſi in prædicto illo ſenſu formali accipiat.

Reſpondet tertio. Scotus definitionem illam generis in actu ſignato, non verò in actu exercito ſumi oportere; qualiſ eius ſenſus hic ſit: genus eſt id, quod in actu ſignato prædicatur de pluribus differentiſque ſpecie in quid, aut, quod eodem redit, genus eſt intentio ſecunda ſignans aut ſignificans id, quod in actu exercito de pluribus prædicatur, &c. Cæterum hæc ſolutio verbis definitionis, haud magis coheret, quam præcedens, à qua ſolis pene verbis diſfert. Rurſus cum definitur homo v. g. eſſe animal rationale, non ſumitur animal rationale in actu ſignato. ſeu pro ſecunda intentione, quæ animal rationale ſignificat, aliàs hæc propoſitio, *homo eſt animal rationale*, falſa eſſet; cum homo nequeat eſſe eiufmodi ſecunda intentionis; ſimiliter ergo non eſt, quapropter definitio generis in actu ſignato ſumi poſſit, aut debeat.

Aſſero tertio: definitum eius definitionis, quæ de agimus, eſt concretum intentionale ex prima, & ſecunda intentione, ſeu natura generica, & genereitate: ex illa vt quod, & in recto; ex hac vt quo, & in obliquo: definiri autem vt quo, & in obliquo eſt attingi in definitione, vt formam, & non in nominandi caſu: in recto verò, & vt quod definiri, eſt attingi in nominandi caſu, & velut id, quod forma, aut qualiſ formæ ſubſternitur: de quo ſuperius lib. 3. huius operis tract. 3. cap. 1. Ergo nec genereitas ſine natura generica nec natura generica ſine genereitate definitur, atque vt Horatii in arte poëtica carmine vtar.

*Alterius ſic**Altera poſcit opem res, & coniuuat amice.*

Hanc autem aſſertionem tenent B. Thomas, Toletus, Hurtadus, Capreolus, Gregorius Venetus, Iauellus, Soncinas, Bartholomæus, Amicus, & alij perplures. Ea autem probatur in hunc modum: quoniam definitum, quod per generis definitionem explicatur, non eſt ſola intentio prima, nec ſola intentio ſecunda, vt nuper oſtenſum manet, ergo eſt complexum quoddam vtriuſque: quod autem hæc, vt quo, & in obliquo, illa verò in recto, & vt quod, ex ſuperioribus conſtat: etenim ſi ſecunda intentio eſſet definita, vt quod, & in recto, planè ei conueniret eſſe id, quod prædicatur de pluribus differentiſque ſpecie in quid: at hoc non illi, ſed primæ intentioni v. g. animali poteſt, ac debet conuenire: rurſus, ſi prima intentio, ſcilicet animal, eſſet definita vt quo, & in obliquo, haud dubiè ei competeret eſſe id, quo animal, aliudve prædicatur de pluribus, &c. quis autem hoc non eius, ſed ſolius ſecundæ intentionis proprium eſſe non videat? Secundo probatur eadem aſſertio, quoniam genus eſt definitum in definitione generis, vt vero verius: at genus eſt complexum quoddam inuoluens in recto, & vt quod, primam intentionem, & vt quo, & in obliquo, ſecundam intentionem, ſiue formam intellectualem: haud aliter, ac album priori modo ſubiectum, & poſteriori albedinem importat, vti oſtenſum eſt citato lib. 3. tract. 3. cap. 3. Quamuis autem ibidem ſtatuum ſit, genus, & quoduis aliud concretum intentionale, aut phyſicum, ita etiam aliquando ſumi poſſe, vt importet in recto formam, & in obliquo ſubiectum cæterum quod in præſenti neutiquam ita ſumatur genus,

genus, sed potius eo, quem asseruimus modo, luculenter apparet, ex ipsa Porphyrij definitione, curus solius definitum exploramus: nequaquam enim ea conuenire posset generi, si hoc in recto formam, seu genereitatem includeret. Quod si propterea illam ita includens definitur genus, hoc pacto (haud enim alio potest) est id, quo aliquid prædicatur de pluribus differentiis specie in quid, huiusmodi prædictio definitio generis in recto formam, & in obliquo subiectum, ac primam intentionem inuoluet: non de ea, sed de Porphyriana definitione tota nobis est controuersia.

35 Assero quartò, complexum illud intentionale ex genereitate, & natura, ita est definitum à Porphyrio, ut implicite & virtualiter quidem importet in recto & ut quod, secundam intentionem, in obliquo verò, & ut quo, siue ut connotatum quoddam primam intentionem, tamen explicitè, & formaliter aliter se res habeat. Probatur ex facili: quoniam, cum dicitur genus est id, quod prædicatur de pluribus differentiis specie in quid, virtualiter, & implicite dicitur eo ipso: genereitas est id, quod est forma, cuius beneficio quidpiam ita prædicatur. Hoc pacto, cum paries albus v.g. dicitur esse disgregatiuus aciei nostræ, tum etiam albedo esse forma, seu ratio formalis disgregandi virtualiter, & implicite affirmatur.

36 Quintò, & ultimo assero: ex duplici parte illius definiti neutra magis principaliter à Porphyrio definitur: sed in hoc instar excedentis, & excessæ comparantur inuicem: quia in re falsi videntur genereitati primas deferentes, nec minus alij, qui eas naturæ genericæ, & non nisi secundas genereitati deferunt. Quod tamen aliter, quam vtrique putant, se res habeat, scilicet, quemadmodum statuimus, facili negotio suadet: quoniam prima intentio, seu natura generica in eo secundam excedit, quod, expressè, & formaliter loquendo, ei soli in recto, & ut quod definitio Porphyriana conueniat: in eo verò secunda intentio, seu genereitas primam superat, quod natura, & essentia genereitatis magis explicetur, quam natura, & essentia primæ intentionis, quam afficit, siquidem genereitas, penes id, quod ei intrinsecum, & essentiale est declaratur: natura verò, seu prima intentio, propterea genereitati subest, & ab ea nominatur extrinsecus.

37 Obiicies tamen aduersus primam assertionem. Id solū est definitum in definitione generis, quod prædicatur de pluribus differentiis specie in quid: at sola natura est, quod ita prædicatur, cum genereitas tantum habeat, ut quo prædicari: natura igitur secundum se præcisè est eius definitionis definitum. Respondeo, solam quidem naturam esse id, quod prædicatur, &c. non verò genereitatem: quoniam verò non sortitur ita prædicari nisi propterea genereitati subest, inde est, quod secundum se præcisè sumpta, nec sit quod prædicatur de pluribus differentiis specie in quid, nec consequenter definitum huius definitionis, qua de loquimur.

38 Obiicies etiam aduersus secundam assertionem: id dumtaxat est definitum in præsentia, cuius natura explicatur: at solius genereitatis natura, siue essentia explicatur, deque ea virtualiter affirmatur esse formam, qua aliquid prædicatur, &c. ergo sola ea est definitum. Maior est in aperto: minor suadet: quoniam natura secundum se v.g. animal nequaquam hic explicatur, nec de eo quid sit ea definitione innotescit: haud enim dicitur, quod sit viuens sensibile. Respondeo, negata minori, ad eius probationem: natura, quatenus subest genereitati, & hæc

P. Lyncei Philosophia Tom. I.

quatenus naturam afficit, explicatur: quamobrem non est necesse, quod de animali dicatur esse viuens sensibile: hoc enim esset, illud explicari secundum se, & non cum respectu ad genereitatem, sine qua tamen non sumitur impræsentiarum. Obiicies etiam aduersus eandem assertionem: naturæ animalis, v.g. conuenit tantum accidentaliter prædicari de pluribus differentiis specie in quid: haud igitur ita prædicari poterit esse eius definitio, cum hæc definitio suo essentialis esse debeat, & accidentaliter esse nequeat: erit ergo solius definitio genereitatis, ac proinde hæc sola est definitum in præsentia. Respondeo, distincto primo antecedenti: naturæ secundum se præcisè sumptæ conuenit accidentaliter prædicari, &c. concedo antecedens: ei propterea subest genereitati conuenit accidentaliter ita prædicari, nego antecedens. Hinc autem dumtaxat fit, naturam secundum se sumptam haud participare definitionem generis, eiusque definitum nequaquam esse, quod ultro fateor, secus verò, si illa non per se, sed propterea extrinsecus denominata à genereitate, eique substrata vsurpetur.

36 Obiicies quoque aduersus tertiam assertionem: nullum aggregatum per accidens potest esse definitum alicuius veræ definitionis, iuxta Aristotelem lib. 7. metaph. lect. 3. ibi *homo albus non est quod quid, si ipsum quidem quod quid solū substantiis inest*. Non est autem potior ratio, cur album careat definitione, siue eo, quod quid est illius, quam quoduis aliud aggregatum per accidens: præterquam quod Aristoteles alio tantum utatur ut exemplo, alioqui verò solis substantiis definitionem, siue quod quid, concedere, eamque consequenti ratione concretis per accidens, omnibus, & singulis, negare videatur. Huc faciunt B. Thomæ super eum locum verba; *pater, quod album, & similia non possunt habere quod quid erat esse*.

40 His fortassis testimoniis adductus Dominicus Sotus in præsentia quæst. vnica art. 1. tanquam certum supponit, definitum nostræ definitionis, haud quam esse concretum genereitatis, & naturæ, seu primæ, & secundæ intentionis; est ergo, inquit, *dubium, nunquid definiatur natura pro abstracto, an verò secunda intentio: nam de aggregato ex utroque dubitari non potest, cum non sit vnum ens, magis, quam aggregatum ex corpore, & albedine*. Eodem modo loquuntur alij plures Thomistæ. At quis non videat, eos hallucinari, & omnino abs re Aristotelis, ac B. Thomæ testimoniis impræsentiarum uti? Illa etenim ad summum probant definitionem generis haud esse propriam, & quidditatiuam, sed descriptiuam, & impropriam: talis autem quamuis ea sit, quid inde? quæstio namque est, nō de definitione, sed de definito: hoc est, an definitionis Porphyrianae, siue ea sit rigorosa, & exacta, siue vulgaris, & pingui, ut aiunt, Minerua tradita, an inquam eius definitum sit concretum illud per accidens vtriusque intentionis, an potius alterutra earum seorsim ab alia? qui ergo concretum definiti rationem obtinere tuemur, nequaquam offendi possumus vllis testimoniis, aut argumentis, quibus eius definitionis proprietas, ac veritas, illiusque à descriptione distinctio impugnetur. Præterea, ut queat concretum per accidens strictè, & quidditatiuè definiri, ac non tantum describi, constabit tract. seq. ubi etiam Aristotelis, ac B. Thomæ loca modo nobis obiecta retractabimus, & aliis ibi adiiciendis exponemus. Aduersus cæteras assertiones non sunt argumenta, quæ vrgeant.